

Τουτσεκλήδες και Μπενή Ψάλληδες να του φωνάζουν: "Αλτ !

Γι' αυτό λοιπόν κάθε τίμιος κ' ευσυνείδητος υπάλληλος πρέπει να φύγει από τη μέση στη στιγμή, γιατί έτσι μονάχα θα μπορούσε να λειτουργήσει κανονικά ή Συνταγματική μας βουροκρατία !

ΤΟ "ΑΣΤΥ"

Από την περιορισμένη βδομάδα το διευθύνει ο κ. Ρεπούλης. "Όσο λυπηθήκαμε που τραβιέται από την δημοσιογραφία ένας ειρηνής και τίμιος δημοσιογράφος, ο κ. Θέμιος Ξένιος, ο μοναδικός γελοιογράφος μας, άλλο τόσο χαρήκαμε που την άδειαρή θέση πήρε μοιζίζει με την ικανότητα και με την τιμιότητα του ο κ. Ρεπούλης.

"Έχουν μπει, τόσο τελευταία, τόσο βραμμερά στοιχεία μέσα στη καθημερινή δημοσιογραφία, που οι λίγοι εδυσυνείδητοι δημοσιογράφοι νοιώσανε κάποια ανακούφιση σαν είδαν πως ο κ. Ρεπούλης ζοχεται να πολεμήσει στο πλευρό τους για να βγάλει τον "Αθηναϊκό τύπο από το βούρκο που κυλιέται σήμερα.

Εδγόμεστε δλόγημα στο "Αστυ" να ζήσει και με τον κ. Ρεπούλη χρόνια πολλά και τίμια. όπως τίμια έζησε και με τον κ. Θ. "Αντων. "Η ζωή του θάναυ μιά νίκη της αγαθής μεριδας του τύπου μας.

Η ΑΔΙΚΗΜΕΝΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Γενιούσε οι μάνες όμορφες, που σφάζουν παλληκάρια και μύρια αναστενάγματα γιαυτές ακούν οι νύχτες. Πολλές τα εύρανα τις φρουρν της εύτυχιζε στεφάνι και καμαρώνουσε κρυφά οι μανάδες και τ' αδέρφια. Πολλές τους άρματώουσε τη συγγενιά τους δηλ και άλλες σε νύχια κερακιού την όμορφιά τους δίνου. "Έτσι μιά μάνα γέννησε της όμορφιάς καμάρι, που όταν περπάταγε ζνοίγαν οι δρόμοι να περάσει. Τηνά ζούλευαν τα νερά, τη ζούλευαν κ' οι κάμποι κ' η κάθε αυγή σαν ζύπναγε στα μάτια τη φιλούσε. Της χώρας οι λεβέντηδες μιά κι όλα τα γεράκια αδιάκοπα γυροβολούν κοντά στο γονικό της, ως που ένας μαύρος γέρκακας κατάφερε τη μάνα και κρέμασε στα νύχια του την όμορφη την κόρη. Κρέμα σου μάνα πούστρεδες, κρέμα που σε γελάσαν. Δε δίνουσε την πέριδικα στού γέρακα τα νύχια "Έπρεπε να 'χεις κάρν γιά φταγμένο παλληκάρι.

I. ΒΑΜΒΑΚΙΔΗΣ

όμιλία, άλλ' όμως θεωρείται υπό πάντων ως το πρότυπον της γερμανικής. Εύρηκα, μπορώ να πω κ' εγώ με τον Αρχιμήδη. Ο Πάουλ δια τα φταίει, ο Πάουλ έπηρε στο λαϊκό του τον κ. Σκια. Οι τελευταίες γραμμές που διαβάσατε χύνουσε φώς στο ζήτημά μας. Θυμάστε που σας έλεγα στην αρχή πως συχνά πυκνά παραξηγει ο κ. Σκιας των άλλωνων τα λόγια, και παρανοεί τις ιδέες τους; Κάτι τέτοιο τρέχει κ' εδώ, κι όρίστε τι τρέχει. "Η μαρτυρία του Πάουλ για στην σκηηνικήν γερμανικήν που φέρνει ο κ. Σκιας, βρίσκεται στο κεφάλαιο «"Η κοινή γλώσσα» που καθώς παραπάνω είπα ήμφισμενον έλληνικήν γλωσσικήν έσθητα κατακέχωσται εν ταίς "γλωσσολογικαίς μελέταις" του κ. Χατζηδάκι, και είναι «το περί του γλωσσικού ζητήματος μέρος Δ'». Το κεφάλαιο αυτό, περίεργο ίσως σας φανεί, το παρανόησε κι ο κ. Χατζηδάκις, και γι' αυτό δη που το μετάφρασε. Τι θα πει κοινή γλώσσα, τι χαρακτηριστικά παρουσιάζει μιά «κοινή γλώσσα» που είτε μιλιέται μόνο, είτε μιλιέται και γράφεται, είτε μόνο γράφεται, και για ποιές αιτίες και με τι τρόπο σχηματίζεται, να το περιεχόμενο του κεφαλαίου, που το μετάφρασε ο κ. Χατζηδάκις για ναποδείξει ότι ταιριάζουν κ' εφαρμόζονται στην καθαρεύουσα, όσα λέει ο Πάουλ για την «κοινή γλώσσα». Ναι, στην καθαρεύουσα ταιριάζουν, δεν ταιριάζουν όμως—κ' εδώ είναι η παρανόηση—στο ζήτημα, και δεν έχουν σχέση μ' αυτό και με το σκοπό του κ. Χατζηδάκι, δεν έχουν αποδεικτική δύναμη καμιά για ό,τι θέλει ο κ. Χατζηδάκις. Κανείς δεν άρνήθηκε πως η καθαρεύουσα είναι «κοινή γλώσσα γραφομένη». Λοιπόν αν είναι αλήθεια πως η γλωσσική ενέργεια του ανθρώπου, όπως και κάθε ψυχική ενέργεια, είναι μιά στα πιά γενικά της χαρακτηριστικά, μιά κι ομοίομορφη κίτω από τις διαφορές που γεννούν οι ποικιλίες των φυσικών και ήθικών όρων που κάνουν ό,τι ονομάζουμε mίλλεν, κ' επιδρούν άκατάπαυτα στο φυσικό και ήθικό στοιχείο του ανθρώπου—κι ά δεν είταν αλήθεια, γλωσσολογία δε θα ύπηρε—τότε κ' η καθαρεύουσα, που είναι κοινή γλώσσα γραφομένη, κι άποτέλεσμα ενεργείας ανθρώπινης θάχει, πρέπει ναχει τα γενικά εκείνα χαρακτηριστικά, τα γενικώτατα εκείνα γνωρίσματα, που κάθε «κοινή γλώσσα» παρουσιάζει, και που με την παρατήρηση από την έμπειρία επαγωγικά ήδρε και προσδιόρισε—καθώς και μόνος του το λέει—ο Πάουλ. "Όχι λοιπόν επειδή τάχατες είναι σωστή—σωστή ξεσωστή εδώ είναι άδιάφορο—άλλα επειδή είναι «γλώσσα κοινή γραφομένη» επειδή είναι όρ-

BENETIKO

Θά με συγχωρήση ο κ. Γούναρης να προσθέσω στην "Ελληνική Πατριδα του, που τόσο μοσκοβολάει από Ρούμελη, λίγα για το Βενέτικο λόγια.

Γράφει πως Βενέτικο λένε την παραλία της Ναυπακτίας. "Επί Τουρκοκρατίας όμως Βενέτικο λεγόταντε δηλ «ή "Επικτήτος Αίτωλία» ή χώρα δηλ. πουχε για σύνορα ανάτεμα την "Οξιά και την Κιόνα, βασιλέμμα τα Φαίδαρη και ψηλά άπάν' άπ' το Σοροβίγλι τον "Αγελάο και τον "Ιναχο. κατά το Βοριά τη Δολοπία και τον Τυμορστέ και στη μεσημβρία τον Κορινθιακό Κόρφο.

Κι' αυτό το όνομα δεν της το δώταμε έμεις οι Ρωμιοί, άλλ' οι ίδιοι οι Τούκοι, γιατί συνειθίζανε να δίνουσε στους τόπους που κυριεύανε τα όνόματα εκείνων που τους είχανε προτήτερα. Για τουτο Κάρλεμ βγάλανε το Ξηρόμερο και στην "Αρχαία Αίτωλιαν» τη χώρα δηλ. που είχανε πάρη άπ' τον Κάρλο Τόκκο, τής Κεφαλονιάς το Δούκα.

Κ' «ή "Επικτήτος Αίτωλία» έτρησε τ' όνομα Βενέτικο στα 1499, που ο Σουλτάνος Μπαγιαζίτης μόνος του κατέθηκε να διώξη τους Βενετσιάνους άπ' το Μωριά κ' άπ' την "Ελλάδα, κ' έστειλε το Μουσταφά Πασσά τοΜπεηλέρμπεη (το Μπέη των Μπέηδων) της Ρούμελης κ' έπηρε τον "Επαχτο (την πρωτεύουσα της "Επικτήτου Αίτωλιάς), και το Σινάν Πασσά, το Μπεηλέρμπεη της "Ανατολής να χτίση τα Καστέλλια (Ρίο και "Αντίρριο). Και στο φερμάκι τώβγαλε στα 1534 ο "Ιμπραήμ Πασσάς, ο μέγας Βεζύρης του Σουλτάνου Σουλεϊμάνου, που όριζε τ' άρματωλίκια της Βορινής "Ελλάδας, βλέπομε μέσα σ' αυτά και το Βενέτικο.

Και τα άρματωλίκια αυτά ήτανε τότε 15, δηλ. στη Μακεδονία «ή Βέρροια, τα Σέρβια, ή "Ελασσάνα, τα Γρεβινα και ή Μηλιά» στη "Θεσσαλία «ο "Ολυμπος, τα "Αγραφα, τα Χάσια, το Μαυροβούνι και το Πατρατζίκι» και στην "Ηπειρο και την Αίτωλοακαρνανία «το Μαλακάσι, το Τσουμέρκο, το Ξηρόμερο, το Βενέτικο και το Λοιδορίκι», κ' άπ' αυτό βλέπομε πως το Βενέτικο είχε την ίδια ακόμα έκταση.

"Αλλ' άπ' τα 1700 που άρχινησε να ξεπέφτη ο "Επαχτος και να παίρη άπάνω του το Μεσολόγγι, καταργήθηκε μαζί με δυό άλλα και του Βενέτικου

το άρματωλίκι και για τουτο στο τραγούδι του Ζήδρου άρματωλίκια φαινόνται δωδεκα,

"Εκάλεσε την κλεφτουριά τα δώδεκα πρωτάτα"

Κ' έσυστήθηκε τότε νέο άρματωλίκι του Ζυγού, με πρωτεύουσα το Μεσολόγγι, χωρίς όμως να πάψη να λέγεται Βενέτικο. δηλ «ή "Επικτήτος Αίτωλία» που έτσι εξακολουθεί να την ονομάζει ο επί Τουρκοκρατίας τελευταίος περιηγητής, ο Πουκεβίλ.

Σήμερα μπορεί να λένε Βενέτικο μονάχα της Ναυπακτίας την παραλία, άλλα δεν είναι καλύτερα να φυλάζουμε το παλιό όνομα, και Βενέτικο να λέμε δηλ την "Επικτήτου Αίτωλία ;

K. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΡΗΠΙΑΗ

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητική μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΤΙΛΛΙΤΗ

(Συνέχεια)

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΑΣΟΝΑΣ:

"Ηρθκ αν με προσκάλεσες γιατί, αν κ' έχθρος σου, "Ο,τι νέο θέ να μου είπης δέχουμαι νακούσω.

ΜΗΔΕΙΑ:

Συμπάθησέ μου, "Ιάσονα, γι' αυτό που είπα "Θυμήσου την άγάπη μας, και το θυμό μου Δε θα συνεριστής. "Εγ' όμως τον έκαυτό μου Μιτανοιωμένη έμάλλωσα κ' είπα με το νου μου: Γιατί να συνεπαίρνομαι ή άθλιζ τόσο, Και μισητή στους φρόνιμους να καταντήσω Κ' έχθρος των Βασιλειάδων και του άντρός μου, Πού, το συμφέρο μας προβλέποντας, έπηρε Του Βασιλεία τη κόρη, αδελφια να χαρίση Των παιδιών μου; "Ακόμη θα βασταξώ την όργη μου; Γιατί να πάσχω άφου οι θεοί δεξιά τα φέρνου; Μή δεν έχω τα πικιδιά, και δεν ξερω φίλο Κανένα πως δεν έχουμε οι άποδιωχμένοι; (α)

*) "Η άρχή του στο 118 φύλλο του «Νουμās.

(α) "Αποδιωχμένοι από την "Ιωλκό όλοι μας, και ο "Ιάσονας και εγώ με τα παιδιά μου. "Όλα δε όσα λέγει ή Μήδεια είναι ειρωνικά και τα όποκρίνεται θουμάσια.

("Ακολουθεί)

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Στό νου μου έτοιμα βάζοντας έννοιωσα πόσο 'Ανόητ' είμαι να θυμόνω, δίχως λόγο, Κ' έτσι τόρα έκαστάλθα με πόση γνώση Για χάρη μας πικρατέχνες και πώς τρελλ' είρουν, Στους στοχασμούς σου ένφ' έπρεπε να σε βοηθήσω Και μαζί σου να φροντίζω για το γάμο έτοιμο Κι χωριστά απ' τή νύφη να είμαι πάντα. Μά έτσι είμασταν, όπως είμαστε, όχι από κακία Παρά ως γυναίκες, και δέν έπρεπε καθόλου 'Ίδιος μ' έμας τους κωκοκέφαλους να γίνης Κι μήτε στους μωρούς μωρίες νάντιπροβάλης. Το παραδέχομαι, πώς πριν κακώ έσεφτόμουν, Μά πιά κελ' από τότε τόρα συλλογιέμαι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΜΗΔΕΙΑ:

Παιδιάκια μου, ώ παιδάκια μου πάρτε θάρρος, Στο σπίτι μ'ην κρυβόσαστε, όξω πλιά έλατε, Μάζί μου έλατε και φιλείστε τον πατέρα Κι πέτε του λογάκια και τήν έγθρα εκείνη Τόρα όλα άγάπη δώστε του με τή μητέρα. Το χέρι έτοιμο το δέξτε κρατείστε, —άλλοίμονό μου, Γιατί έν' απόκρυφο κακό το νου μου κρηάζει.— Παιδιάκια μου, θά ζήσετε τάχατε άκομη Πελλην καιρή νάπλώνει* έτσι τή χεράκια; Περιπαθή ή δυστυχημένη, τόρα πόσο Είμ' εύκολοδάκρυτη* και χαρά ένφ' τόχω, Που μεταξύ μας έπαιζε κάθε μας έγθρα Με τον πατέρα, κλαίν και κλαίν τή μάτια!

ΧΟΡΟΣ:

Και τών ματιών μου έγύθηκα πονετικό το δάκρυ Μ' ός μ'ην προβεί πλιά το κακό του δρόμου του τά [μάχη.

ΙΑΣΟΝΑΣ:

Τά λόγια έτοιμά σου έπαινω, χωρίς για εκείνα Νά σε κατηγορώ, γιατί' οι γυναίκες είνε Πλασμένες να θυμοκνίζουνε άμα ο άντρας 'Αφίνει τή γυναίκα του παίρνοντας άλλη. Μά κάλλιο λογά παρά ποτές, που έ νους σου εύρηκε Νικητέρα σκέψη τήν καρδιά σου να νικήση, 'Έτσι ή γυναίκα ή μυκλωμένη πάντα κάνει... Με τή βοήθεια τών θεών για σάς, παιδιά μου, Περίσσια έφρόντισε κ' έπρόβλεψε ο πατέρας. Κ' έτσι, θαρρώ, θά νάρθη μέρα που έσεις θάσσε Της Κορινθίας και τών αδελφών σας πρώτοι, Φτάνει να μου ζήσετε κ' ως προς όλα τάλλα Με τον πατέρα' ένας καλός θεός φροντίζει.

ΕΠΙΦΥΛΑΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ»

ΓΙΑΝΝΗ Α. ΚΑΜΠΥΣΗ

ΟΙ ΛΕΚΑΠΗΝΟΙ *

'Ο Κωσταντίνος. Δέν ξέρω τι μπορεί να βγάλει το μέλλον. 'Ο γάμος είναι ολάκερη ζωή. Παρά νάναγκαστεί να το κάμει μετά το γάμο του, το φρονιμώτερο θά εΐταν να εγίνονταν μια για πάντα από τόρα...

'Ο Συνταγματάρχης. Χαρούχα!.. Μου φαίνεται πως εσύ είσαι τρελλότερος κι από κείνη. Πρώτον, παιδί μου, αυτά που λέει, είναι τίποτα, αφού ό,τι κάμνει είναι με το διαδήτη μετρημένο. Δεύτερον, ο αδερφός σου τήν άγαπεί και δέν είναι νάκούσει τέτοια κουβέντα, Τρίτον ή άρεθωνιαστικιά του θά πάρει πεντακόσιες χιλιαδούλες. Θέλεις και τέταρτο; Τέταρτον ο πατέρας της είναι από τις μεγαλύτερες έκλογικές δυνάμεις. 'Ένας τέτοιος μεγαλοτρα-

*) 'Η άρχή του στο 117 φύλλο του «Νουμά».

Κ' εΐθε παλληκαριά να σάς ιδώ μια μέρα Γεμάτ' από ζωή, οι έγθροι μου να ζηλεύουν... Μά, έσύ, τι βράξεις τών ματιών σου τα μαυράδια Μ' άφθονα δάκρυα, έκείθε στρέφοντας τήν όψη Τή λευκή, τα λόγια μου σαν να σε πικραίνουν; ΜΗΔΕΙΑ: 'Όχι' συλλογιέμαι τα παιδιά και κλαίγω. ΙΑΣΟΝΑΣ: Μή φοβάσαι' έγω γι' αυτά θά φροντίζω ο πρώτος. ΜΗΔΕΙΑ: Δέ φοβούμαι' βέβαιη πως θά σταθής σ' ό,τι είπες Μά είν' ή γυναίκα' άδύναμη κ' εύκολη κλαίει. ΙΑΣΟΝΑΣ: Τότ', έρω, τι άναστενάξεις για τα παιδιά σου; ΜΗΔΕΙΑ: Γιατί τα εγέννησα' και συ σαν είπες για να ζήσουν, Μου πέρασε απ' το νου μή δέν πιαστ' ή εύχη σου!.. Μ' από τις τόσες άφορμές, που έμπρός μου νάρθης Σ' έκάλισα, άλλες ξέρες κι άλλες θάν τις μάθης! Σάν να με διώζουν θέν του τόπου οι βασιλευάδες, Κ' έγω το κρίνω κέρδος μου, και το γνωρίζω Καλά, πως στους κυριους τής χώρας και σε σένα 'Εμπόδιο θά είμαι δώ να μένω, του σπιτιού τους 'Εγθρό αφού με νομίζουνε, κ' έτσι έγω φεύγω. Μά, για νάναρθής με το ίδιο σου το χέρι Τά παιδιά, απ' τον Κρέοντα ζήτησε σημά σου Νά μείνουν, κι απ' τή χώρα του να μ'ην τα διώξη, ΙΑΣΟΝΑΣ: Δέν ξέρω αν θάν τον πείσω' μά θά δοκιμάσω ΜΗΔΕΙΑ: Είπες τής γυναίκας σου τότε, να ζήτηση Τα παιδιά ο πατέρας της να μη σου τα διώξη. ΙΑΣΟΝΑΣ: Ναι' κι άφουκτα, θαρρώ, πως θάν την καταφέρω. ΜΗΔΕΙΑ: Χωρίς άλλο αν είνε μι' απ' τις πολλές γυναίκες. (α) Σε τούτ' όμως κ' έγω μπορώ να σε συντρέξω: Με τα παιδιά πικρόρα δώρα θάν τής στείλω, 'Ένα πέπλο άέρινο και χρυσό στεφάνι. Μ' ός φέρει έδώ τα δώρα εύθους μι' απ' τις δικές μου, Και με τις τόσες της χαρές, που εμένα έπηρε Του κόσμου τον καλύτερο άντρα σύντροφό της, Θάχη και τή χαρά που άπόκτησε στολίδια, Στά εγγόνια του που έχάρισε ο παππούς μου ο 'Ήλιος.

α) Δηλαδή να μη χαλάη εύκολα τάντρας τή γνώμη.

πεζίτης είναι ή ουσιαστικώτερη δύναμη σ' όποιον συνδυασμό, για τή μετατόπιση του ρεύματος.

'Ο Κωσταντίνος. (με κίνημα του στόματος). Όχι! 'Ο Συνταγματάρχης. Τόν έχω μπλέξει στα γερά. Και ύπουργός μπορεί να γίνει, άμα γίνει βουλευτής. Θάν τήν κουεντίσει τήν κάλη κ' έννοια του. Και, πουλάκι μου, αν το άποφασίσει ώρισμένως, στο συνδιασμό του θά έχουν θέση κ' οι δυο Λεκαπήνοι τότες.

'Ο Κωσταντίνος. 'Απορώ, πως έκλαμβάνετε το λαό και τα έκλογικά ρεύματα...

'Ο Συνταγματάρχης (με θυμό). 'Έμπα λοιπόν και στη δουλειά μας κι όρμένεψέ μας, 'Εγώ έφαγα τή ζωή μου στην πολιτική και θά μου πεις πως έκλαμβάνω το λαό...

'Η 'Ελένη. Δέν τή είπες, θείε, να σάς θυμώσει...

'Ο Συνταγματάρχης. Νάν τον άφήσω μονάχον, 'Ελένη, ούτε σύμβουλος δέν θά βγει ποτές του. Το κόμμα είναι κόμμα, πουλί μου, στα χωριά' έδώ στην 'Αθήνα σου χρειάζεται ρεύμα, και για το ρεύμα του χρειάζονται έφημερίδες και ρεκλάμες και γι' αυτά σου χρειάζονται παράδες, παράδες... Κατάλαβε τόρα;.

'Ο Κωσταντίνος. (ήσυχα). Δέν αντίλεγο για τήν παύρα σας. Τα άνεπρήραστα στοιχεία, τους νοικοκυρούς έννοους έγω...

'Ο Συνταγματάρχης. Νοικοκυρέους; Χαμάληδες!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΜΗΔΕΙΑ:

Τά νυφικά χαρίσματα, παιδί μου έτοιμα Πάρτε στα χεράκια σας και φέρετέ τα Τής τρισευτυχισμένης νυμφης, τής κόρης Του Βασιλέα γιατί' είνε δώρα ζυλευμένα.

ΙΑΣΟΝΑΣ:

'Αστόχαστη, απ' τα χέρια σου γιατί τα βγάξεις; Μήπως θαρρείς, πως λείπουν πέπλ' απ' τα παλάτια; 'Η μή θαρρείς, χρυσάκι τόσα πως δέν έχουν; Κράτησ' τα, μ'ην τα δώσεις κ' ή γυναίκα' αν είνε Τόν άντρα της να λογαριάζη, ξέρω, δώρα, 'Εμπρός τα λόγια του πως δέ θά προτιμήση ΜΗΔΕΙΑ: Σ' έμένα μ'ην λές κ' ή προίμια όπως λές: «Και τους θεούς τα δώρ' άκούω καταφέρνουν» Και στο χρυσάφι' εμπρός έκταμύβρια λόγια Δέ λογαριάζει ο άνθρωπος Κι αν τόρα είνενη Βοηθεί ή Τύχη κ' ο θεός τήν άνεβάζει. Στο βασιλικό θρονί να νά άκούμη, Μά έγω και τή ψυχή μου δίνω, τα παιδάκια μου Νά μη μου διώζουν κ' έχι, έσύ μου λές, χρυσάφι... Μά έσεις, παιδάκια μου, στήρχοντικό παλάτι Σάν μπητε, στο πατέρα σας τή νέα γυναίκα Κι δέσποινά μου εύθους προσπίστε και κλαυτήρι Νά μη σας διώζουν, όνοντάς της τα στολίδια. —Γιατί είνε άνάγκη πάσα πρώτ' απ' όλα εκείνη Τα δώρα έτοιμα με το χέρι της να πάρη. Πηγαίντε τόρα όγλήγορα, κ' εΐθε νάρθητε 'Ιλυκόλαλοι άγγελοι τών πόων τής μητέρας. (Φεύγουν όλοι)

ΧΟΡΟΣ:

Στροφή: Νά ζήσουν τα παιδάκια της δέν έχω πλέον έλπίδες, Δέν έχω έλπίδες: στη σφαγή τρεχάτα πάνε τόρα! Κ' ή άμοιρη νύφη θά δεχτ' του ολέθρου της τα δώρα Θάν τα δεχτ' άναδέματα χρυσά, και στις πλέξιδες 'Γύρω τριγύρω τις ζανθές θά βάλη με τα ίδια Χεράκια της τα νεκρικά του θάνατου στολίδια! 'Αντιστροφή: (άν τή μαγική ή άθανατη λάμψη κ' ή τόση χάρη Που πέπλο εύθους κι ολόχρυστο στεφάνι θάν τα πάρη. Και τότε πλιά στο πλάγι τους νυρούλα οι πεθιασμένοι Θάν τήν ιδούν να στολισθ'! Τέτοια ή δυστυχημένη Τής γράφει ή Μοίρα θάνατο να λάβη' σε παγίδα Τέτοια να πειρη, λυτρωμού χωρίς καν νάχη έλπίδα!

Είπες τι θά πει νοικοκύρης; σουφροπένης και φαμφάρονος. 'Η κοινή γνώμη —άγέρας που τους συνεπέρνει, όσο ούτε τή σκόνη του τσιγάρου μου. Φύσηξε, να ούφ (φυσάει) κι όλοι τους θά στρέψουν στο φύσημά σου. Νοικοκυρέοι; Διακοκυρέοι που έχουνε το δικό τους. 'Ο Κωσταντίνος. Τι ιδέα έχετε για το λαό!.. 'Ο Συνταγματάρχης. Το λαό δέν όρζεις, μάλιστα. Αυτόε σε γαλάει' έρχεται, πέρνει το σουσάφι του, σου πίνει τον καπνό σου και σε μαυρίζει. Δόξα ο θεός είναι λίγος ο λαός' μόνο στην 'Αθήνα' όλοθιε άλλοθι είνε νοικοκυρέοι, χαμάληδες, άγύρτες και του έαυτού τους! που άμα ξέρες τους παίξεις, όπως ούτε τις μπλίες στο μπιλιάρο... Δέν ξέρες μπιλιάρο; 'Αε να μάθεις, άλλιώς μ'ην πολιτευτείς ποτές σου και ρεζιλευτείς από τους νοικοκυρέους σου!.. 'Ο Κωσταντίνος. 'Αν θέλω να πω τίποτα, δέν θά με άφήσετε πάλε... 'Ο Συνταγματάρχης (σηκώνεται). Τι να πεις; Κουταμάρες θά πεις. Καλλίτερα να μη λές τίποτα, όπου δέν κατέχεις, παιδί μου... 'Η 'Ελένη. 'Ορίστε τόρα, θά πιατούμε για τα έκλογικά. Καθείστε, θείε, σάς παρακαλώ... 'Ο Συνταγματάρχης (ήσυχότερα). 'Εμπήκα, πουλί μου, ποτές έγω τή δικηγορική σου; 'Η 'Ελένη. 'Ορίστε. 'Αφίσταμε τα οικογενειακά, για

Στροφή:

Όμως και σύ, ω ταλαίπωρε κι ω κακοπαντρεμένη
Γαμπρή των Βασιλειάδων μας των άτυχων, σύ φέρεις
Τά τέκνα σου στον όλεθρο και, δίχως καν να ξέρης,

Αντιστροφή:

Μ' άναστενάζω πάλ' εγώ κι άναστενάζω πάλι,
Ό άμοιρη μέννα των παιδιών, σκεπτόμενη τον πόνο
Πού δοκιμάζει σου ή καρδιά για των παιδιών το
[φόνο,

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια)

ΚΛΟΚΟΒΑ ΚΑΙ ΒΑΡΑΣΟΒΑ

Έτσι βγήκαμε από την Ναυπακτία πού καθώς
παράτηρεί ή Κερκυράσιος (Κράββαρα. Έστία 1890)
δέν έχει καλά και όμορφα μέρη.

Άλλ' όταν βγαίνεις απ' τον Κορινθιακό πηγαί-
νοντας προς την Πάτρα και είναι άμύγλη δεξιά,
τότε βλέπεις να προβάλλουν στρογγυλά και γραφικά
σαν μαστοί γιγάντιοι μέσ' στη θάλασσα τά δυο
αυτά βουνά. ή Κλόκοβα και ή Βαράσοβα, πού φαί-
νεται και από την Πάτρα σαν ζωγραφιά, μάλιστα
όταν ή ήλιος βασιλεύει και της ρίχνει άκτίνες.

ή Βαράσοβα, καθώς μου είπαν, είχε άλλοτε
πολλές σκηπές εκκλησιάκια και προσκυνητάρια και
μοναχούς. Ήτανε ένα μικρό Άγιο όρος.

Έρευνα για τον Μοριζά, άρνήνοντας πίσω μου τά
Κράββαρα, τά όποια φαίνεται ότι ώνομάσθηκαν έ-
τσι άπο μία τοποθεσία, πού γινότανε πανηγύρι και
συνάθροιση των γερόντων, άπάνω άπ το χωριό Γρη-
γόρη, ψηλά στην Όμάλεια, όπου λέγεται Τού
Κράββαρη.

Στό νού μου μέσα κάτι άόριστες εικόνες γύριζαν

*) Η άρχή του στο 112 φύλλο του «Νουμά».

τους ψηφοφόρους. Τι λέγαμε; Ά, για τή Μίρβα. Καθεί-
στε, θείε. Όπου κι άν είναι θάρσει κι ή Άριστείδης.

Ό Κωσταντίνος. Ξέρεις το, άν πείτε τίποτα τ' Άρι-
στείδη για χωρισμούς, δέν θά ξαναπατήσω πλέον εδώ.

Η Έλένη. Δέ λέμε, καλέ. Μεταξύ μας τά λέμε. Κα-
θείστε, σας παρακαλώ (ή Συνταγματάρχης κάθεται). Να
μη συζητήσουμε, ή, τι άκούμε; Λυπούμαστε κατάκαρδα
ναν τά βλέπουμε έτσι...

Ό Συνταγματάρχης. Δέν έχει τίποτα, σας λέω.
Αυτά, πού κάνει, είναι καμώματα και χίδια. Ναζία' κα-
ταλαβαίνετε;

Η Έλένη. Μά τι νόστιμη ήταν άμα με πήρε μου-
στικά άπο τό χέρι να μου δείξει ένα ποτήρι νερό. Τά-
γασα, σας ήρκίζομαι, στην άρχή. Ξέρεις, μου λέει, εδώ
βλέπεις όλη την περίοδο της γής. Φαντάσου πως θά εί-
ναι τό νερό μετά πάντα χιλιάδες χρόνια... Θα είναι πυ-
κνότερο, βαρύτερο και θερμότερο. Κι άξαρνα, μου λέει, ή-
θελες να ξαναγενίσουν μετά πάντα χιλιάδες χρόνια; Έγώ,
μου λέει, άλήθεια ήθελα να πέθαινα στη στιγμή και να
χανόμουν για πάντα Ζωή; τί όραίο καμάρι πούχει; Ε ή
μάτια μου, να μη σε χάσω και χάσει ή Βενετιά βελόνι..
Κ' εγώ της κάνω. Μά γιατί; δέ σάρει; ή Ζωή; Τι σου
λείπει έσένα; Με κοίταζε κατάματα και μου λέει: έλα
καρμένη' και κάθισε πάλι στη θέση της λέγοντας: un
deux trois cinq cent quatorze! Un deux trois

και τό στόμα μου επαναλάβενο δυο τραγούδια πού
μου είχαν έντυπωθή πολύ. Τό ένα λέει για μία
γριτόνισσα ώραία.

Στάζουν τά κεραμικά σου—
μαύρα εν' τά μάτια, φρόδια του—
Στάζει κέμ ή καρδούλα μου,
γλυκειά γειτονοπούλα μου.
Γειτονοπούλα μου να ζής
να σέρωτήσω να μου είπη,
ποιό δέντρο κάνει τον άνθό,
ποιά κέρη τον καλό υγιό;
Μηλίτσα κάνει τον άνθό,
Λενίτσα τον καλό τον υγιό.

Τό άλλο λέει για ένα παλληκάρι πού ήθελε να
πάη στον πόλεμο του Μοριζά απ' την πατρίδα του
την Ρούμελη και μιλεί με την καλή του.

Γεώργη μ' τί συναρίζεις τι βάνεις τάρματά σου;
—Θέλω να πάω στο Νίσαστρο πού γίνονται οι πολέμοι,
Μά πάλι συλλογίζομαι και πάλι συλλογίζομαι
Άν με σκοτώσουν τάρφανό ποιόν θάχω να με κλάψη;
—Γεώργη μ' σε κλαίνε οι φίλοι σου κ' οι άδελφοποιτό σου
Κι από κοντά σε κλαίω κ' εγώ κρυφά από τοίς δικούς μου.

Η ιστορία λέει ότι αυτός σκοτώθηκε αλλά δέν
μυρτυρεί άν τον έκλαψε και ή κέρη.

Η ΛΙΑΡΙΖΑ

Μπαίνοντας στη Δωρίδα πρέπει να ξέρης ότι ή
έπαρχία δηλ συγκεντρώνεται σε τρία πράγματα:

Βαρδούσια, Μόρος, ποίμνια. Τό μέρος αυτό δέν
ήταν περιζήτητο, ούτε επιτηδείο για πολυμικές έ-
νέργειες, ούτε πέρασμα, γιατί δέν έχει πολλή ιστο-
ρία. Μόνο ή Άρτοτίνα με τον Σαφάκα της και τον
Δικό ξεχωρίζει. Άλλά τον τελευταίο ζητάει να
της γίνει πάρη ή Μουσούνισα της Φωκίδος. Θα
πούμε γιαυτό.

Όταν πρωτοπάτησα στην Δωρίδα, με ένα παι-
δάκι απ' εκεί έδηγό, τόβαλα και μου διηγήθηκε
διάφορες ιστορίες και τέλος μου είπε για ένα πουλί
πού τό λένε Λιάρτζα. Αυτό είναι ή κορυδαλό; και
έχει πολλά όνόματα εδώ στο έλληνικό.

Έτσι μου περιέγραψε τις συνήθειες και τό τρα-
γούδι του πουλιού του Σέλλεϋ, στο ύμνο του όποιου
μεταφρασμένον τόσον ώραία άπό τον Άργύρη Έφ-
ταλιώτη μπορούμε να έντροφούμε κι όσοι δέν ξέρ-
ουμε Άγγλικά.

Καθώς ή ποιητής, και τό παιδάκι διέκρινε μία
χαρά μέσα στο άδιάκοπο άνέβασμα του κορυδαλού
πρός τά ύψη:

«Η Λιάρτζα, όχι σαν τήνδόνι πού κάθεται και

cinj cent quatorze!.. Και γελούσε με την Κάκια σε δαι-
μονισμένη.

Ό Κωσταντίνος. Πάντα τό πράγμα είναι δυσάρεστο.

Ό Συνταγματάρχης. Δέν θάν την πάρεις έσύ, παιδί
μου! Έκείνου, πού θάν την πάρει, τού άρέσει. Κατάλαβες;

Ό Κωσταντίνος. Είναι ιδερώδες μου εκείνος, θείε,
κ' έχω καθήκον να τού άνοιξω τά μάτια, άν αυτός έρω-
τευμένος τά κρατεί κλειστά.

Ό Συνταγματάρχης (με θυμό). Άν ξέρεις ποιά είναι
τά καθήκοντά σου έσύ, να μου ξυρίζουνε έμένα τό μου-
στάκι: άλήθεια κι απ' άλήθεια!..

Ό Κωσταντίνος (συγκρατημένος πάντα). Άν ξέρω
ή όχι είμπορουν, πιστεύω, να τό φανερώσουν άλλοι.

Ό Συνταγματάρχης (σηκώνεται). Τι θέλεις, σε πα-
ρακαλώ; Καυγά θέλεις; όρίστε τά σπειρόνια μου! Έγώ
σάφηνω και φεύγω. Χαίρετε.

Η Έλένη. Θεέ! Θεέ!... (υπαίνοντας τη κόρτη).
Δέν φεύγετε, θείε. Άκούτε τον Κωσταντίνο, πού τά λέει
έτσι: Έγώ ξέρω, πως αυτός πρώτος δέν θέλει τή διάλυση
αυτού του γάμου. Δέν είναι έτσι, Κωσταντίνε;..

Ό Κωσταντίνος. Μά και τί μου περνάει έμένα. Η-
λένη; Ουμώνει ή θεός γιατί συζητάμε.

Η Έλένη. Καθήστε τώρα, θείε. Άκούω την πόρτα.

Ό Άριστείδης θάνα... Κιθήστε, σε παρακαλώ.

Ό Συνταγματάρχης. Ύποσχέσθε μου, πως δέν θά

λαλάει σε χαντακάκι τουρωτό από κλαριά, ούίδι σαν
τρουφοφάκτης πού φτάνει τή φωλιά του ή σε σκου-
πα ή σε καλύβα, πού πριν να μπή μέσα κάθεται
σε καμμιά κλαλούλα, τριτσοβολεί λιγάκι να δή μή
τό τράνε, και ούπ! τρουπώνει στη φωλιά, απ' τά
πλάγια πάντα, γιατί απ' εκεί κάνει την τρούπα...

«Η Λιάρτζα φτείνει φωλιές στα δέματα, κι απέ-
κει χαίρεται απ' έχει τά πλάγια της, και φλετράει
πίσω άπένω και ματαδίνει άλλη μια βούβα πίσω
άπένω, κ' έρχεται, έτσι για, γυροβολίες κορδοτου-
μπες, και πακίνας πίσω στο δέμα, μαζεύει σκλη-
κάκια και φέρνει τό μπουκόμα στα πλάγια της και
τά ταχίζει».

(Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΚΡΑΣΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Άπ' τά άμπέλια του κ. Κ. Α. Στασινό-
πουλου.

Φυσικά και άνόθευτα

Πουλιούνται όδός Ζήνωνος 4 Β.

Table with 4 columns: Brand, Year, Price per liter, Price per hectoliter. Includes brands like Μάρκο του τραπέζιου, Κόκκινο, Άσπρο, Μοσχάτο γλυκό.

Πουλεί και καλύτερα κρασιά σε μπουτίλιες.
Στέλνονται στο έξωτερικό σε βαρελάκια 25, 50
και 100 εκκδώνε σ' όποιον προκαταβάλει την άξια του
κρασιού. Τά ναύλα και τά βαρελάκια είναι σε βάρος του
άγοραστή.

Στό έξωτερικό μπορεί να στείλη και ρετσινάτο της
Αττικής με 60 λεπτά την όκτ.

Ίδιαιτερο ουσιατικό. Ό κ. Κ. Στασινό-
πουλος δίνει δέκα χρόνια τό κρασί πού χρειάζεται ή
Ευαγγελισμός, τό μεγαλύτερο και καλύτερο νο-
σοκομείο της Άνατολής.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΔΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Π ΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΦΕΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΩ
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82
ΔΕΧΕΤΑΙ 3-5 Μ.

τού βάλετε ποτες τέτιες ιδέες και τον ταραξίτε άδικα.

Η Έλένη. Ύποσχόμαστε. Έ, Κωσταντίνε, δέν υπό-
σχεται και σύ;

Ό Κωσταντίνος. Άφού τό θέλει ή Θεός!

Η Έλένη. Βλέπετε λοιπόν; (μπαίνει ή Άριστείδης,
όπολογαγός του μηχανικού, με τή στολή του, νόστιμος
και γιορνταμελής). Να κι ή Άριστείδης. Καλώς τονε.

Ό Άριστείδης (με κάποια συγκίνηση). Ούτε καλη-
μέρα δέ σας είπα...

Ό Κωσταντίνος. Κάτι παραμένο σε βλέπω. Τι τρέχει;

Ό Άριστείδης. Τρομερά νέα. Οι μπέηδες έκαψαν τά
Χανιά!

Ό Συνταγματάρχης. Τι; Τι; Πώς τό ξέρεις;

Ό Άριστείδης. Η είδηση φαίνεται να είναι γνωστή
στην Κυβέρνηση από γτες βράδι και τέκρυβε.. Σήμερα
στις δέκα ή Ταγματάρχης Χατζηγιάννης ήθελε τρεχάτος
στη λέσχη και μας τ' έπε. Τού τό είπες έμπιστεύτικα ή φίλος
του ή δεύτερος γραμματικός της Άγγλικής πρεσβείας.
Ίννοείται, έτρέσαν άμέσως στο Ύπουργείο κ' ή κυβέρνηση
με μασημένα λόγια τό επιβεβαίωσε.

Ό Κωσταντίνος. Έπόμενον είσαν! Είταν λύση του
Κρητικού ζητήματος αυτή; Όλος ή κόσμος τό περίμενε,
μόλις θά έμπαινε ή άνοιξη, και να, πού έγινε πολύ γρηγο-
ρότερα.

Ό Άριστείδης. Οι δεπτεμέριες είναι φοικωδέστερες